

РЕШЕНИЕ

№ 800

гр. София, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-B СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Яна Ем. Владимирова Въззивно гражданско дело № 20221100502648 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс.

С решение № 20206080 от 1.11.2021 г. по гр.д. № 84/2020 г. на Софийски районен съд, Първо гражданско отделение, 49 състав, е осъден ответникът „Ю.Б.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, да заплати на Х. Г. А., ЕГН *****, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД сумата от 8528.42 евро, представляваща недължимо платена сума, събрана под формата на валутни разлики в периода от 29.04.2011 г. до 2.02.2016 г., с която „Ю.Б.“ АД се е обогатила неоснователно, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Осъден е ответникът „Ю.Б.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, да заплати на Х. Г. А., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 1719.56 лева – разноски по делото. Осъден е ответникът „Ю.Б.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, да заплати на Х. Г. А., ЕГН *****, сумата от 2359.94 лева – разноски по гр.дело №20437/2016, СРС, 120 състав. Осъден е ответникът „Ю.Б.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, да заплати на Х. Г. А., ЕГН *****, сумата от 1250 лева – разноски по в.гр.дело №5525/2018, СГС, III-B състав.

В срока по чл. 259, ал. 1 ГПК срещу решението е подадена въззивна жалба от ответника „Ю.Б.“ АД. Излагат се съображения за неправилност на обжалваното решение. На първо място се сочи, че не е осъществен фактическият състав на неоснователното обогатяване, тъй като плащания по кредита били правени и от другите две лица, кредитополучатели по

процесния договор за кредит – Г. А. и И. А.а, а също и от трето лице – Е.Е. А.а. Доколкото въззиваемият не бил платил вноските, внесени от тези лица, същият не се бил обеднил с никакви суми, включително и с валутни разлики. Сочи се още, че реално надплащане по кредита няма, предвид периодите, за които са уговаряни облекчителни условия при по-ниски вноски. На следващо място се сочи, че не било доказано, че ответната банка е знаела за предстоящи промени в курса на швейцарския франк. Също така се сочи, че първоинстанционният съд погрешно възприел, че оспорените процесни клаузи, уреждащи валутата по кредита, не са индивидуално уговорени. Сочи се още, че първоинстанционният съд се позовал на съдебна практика, която не била относима към случая. В тази връзка жалбоподателят се позовава на относимата според него практика на СЕС. На следващо място се сочи, че необосновани били изводите на първоинстанционния съд, че поради промяна в курса на франка, задължението по кредита се увеличило и било извършено надплащане към банката. В тази връзка излага съображения. Прави се искане обжалваното решение да бъде отменено, а исквете – отхвърлени. Претендират се разноските за производството.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК писмен отговор на въззивната жалба е подаден от ищеца Х. А., чрез процесуалния му представител адв. А. Г.. Излагат се съображения за неоснователност на въззивната жалба. Сочи се, че решението на първоинстанционния съд е съобразено с практиката на СЕС, възприета и в трайната практика на ВКС. Изтъква се, че надзетите курсови разлики са събирани от сметка на ищеца, както правилно е приел и първоинстанционният съд. Доколкото ищецът е титуляр на сметката, обстоятелствата кои лица са внасяли суми по нея и на какви основания били от значение за вътрешните отношения между тези лица и ищеца. В тази връзка се позовава и на легалната дефиниция, дадена с § 1, т. 1 от ДР от действащата към процесния период Наредба № 3 от 29.09.2005 г. на БНБ за паричните преводи и платежните системи. Правилно се приемало от първоинстанционния съд, че процесните клаузи не били уговорени индивидуално, както и че клаузата по чл. 6, ал. 2 от договора не отговаряла на изискванията за прозрачност като критерий за преценка на неправомерността на клаузите. В тази връзка се излагат подробни съображения. Оспорват се останалите твърдения и възражения на банката ответник. Прави се искане обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендират се направените съдебни разноски.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е иск с правна квалификация чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, но при съобразяване с приетото в т. 1, 2 и 3 от Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е

валидно.

След извършена служебна проверка се установява, че решението е недопустимо **в частта**, с която е уважен предявеният иск над сумата от 8 278,34 евро (претендиращият от ищеца размер по гр.д.№ 20437/2016 г. на СРС след допуснатото изменение на размера на иска – л. 329 от делото) до присъдения с обжалваното решение размер от 8 528,42 евро. Ищецът е направил изменение на размера на иска в проведеното на 7.06.2021 г. открито съдебно заседание по гр.д. № 84/2020 г. на СРС, но доколкото същото е предприето при повторното разглеждане на делото от първоинстанционния съд, след като решението по гр.д. № 20437/2016 г. на СРС е било обезсилено с решение по гр.д. № 5525/2018 г. на СГС, постановено **по депозирана от ответника въззивна жалба**, важи забраната за влошаване положението на ответника при повторното разглеждане на делото. В случая в полза на ищеца не би могла да бъде присъдена сума, надвишаваща присъдената му с обжалваното от ответника и обезсилено решение по гр.д. № 20437/2016 г. на СРС.

Решението на Софийски районен съд, в частта, в която е допустимо, е правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния.

В изпълнение на задълженията си да обсъди всички доводи и твърдения на страните и да изложи свои собствени мотиви по съществото на спора, въззивният съд намира следното:

Безспорно е по делото, че на 16.07.2008 г. бил сключен договор за кредит за покупка на недвижим имот № HL 40516 между "Ю.Б." АД /с предишно наименование "Ю. И Е.Д.Б." АД/, от една страна и от друга страна Х. Г. А., Г. М. А., И. Х.ва А.а като кредитополучатели, по силата на който банката предоставила на кредитополучателите кредит в размер на равностойността в швейцарски франкове на 67 000 евро, по курс "купува" за швейцарски франк към евро на банката в деня на усвояване на кредита, както следва:

- равностойността на 16 400 евро по курс „купува“ за швейцарски франк към евро на банката в деня на усвояване на кредита за покупка на следния недвижим имот, а именно: апартамент № 23 в гр. София, район „Слатина“, ж.к. „Редута“, ул. ****, заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж. **В договора изрично е посочено, че имотът ще се придобива от Х. Г. А..**
- равностойността в швейцарски франкове на 50 600 евро по курс „купува“ за швейцарския франк към евро на банката в деня на усвояване на кредита, за други разплащания.

Кредитополучателите са се задължили да върнат ползвания кредит в срок от 420 месеца, считано от датата на усвояване на кредита, заедно с дължимата лихва, в сроковете и при условията на договора, като за връщането на кредита и за другите задължения по договора е посочено, че кредитополучателите

отговарят солидарно.

В чл. 2, ал. 1 от договора е уговорено, че разрешеният кредит се усвоява по блокирана сметка в швейцарски франкове **на името на кредитополучателя Х. Г. А.** В ал. 3 е уговорено, че кредитополучателят дава съгласие и оправомощава банката служебно да преведе сумата в размер на равностойността на швейцарски франкове на 30 381 евро по курс „купува“ за швейцарския франк към евро на банката в деня на усвояване кредита, по сметка на С.И.Д. в същата банка с цел предсрочно погасяване на ипотечен кредит; договорено е, че остатъкът от сумата в размер на равностойността на швейцарски франкове на 36 619 евро по курс „купува“ за швейцарския франк към евро на банката остава блокиран по сметка на Х. Г. А.. Съгласно ал. 6 от чл. 2, усвоеният кредит в швейцарски франкове по сметката по ал. 1 на чл. 2 се превалутира служебно от банката в евро по търговски курс „купува“ на швейцарския франк към евро на банката за съответната валута в деня на усвояването, като се превежда по открита сметка на кредитополучателя (различна от сметката по ал. 1) в съответната валута.

Погасяването на кредита е уговорено на месечни анюитетни вноски, включващи главница и лихва, с размер на всяка вноска, съгласно погасителен план /приложение № 2 към договора/, като годишната лихва се формирала като сбор от БЛП за жилищни кредити в швейцарски франкове, валиден за съответния период на начисляване на лихвата, плюс договорна надбавка от 1.2 пункта, като към момента на сключване на договора БЛП на банката бил в размер на 5 % - чл. 3, ал. 1 от договора. Действащият БЛП на банката за жилищни кредити не подлежал на договаряне и промените в него ставали незабавно задължителни за страните, като банката уведомявала кредитополучателя за новия размер на БЛП за жилищни кредити и датата, на която той е в сила, чрез обявяването му на видно място в банковите салони; договорените в договора надбавки не се променяли - чл. 3, ал. 5.

Според клаузата на чл. 6, ал. 2 от договора, погасяването на кредита се извършвало във валутата, в която същият е разрешен и усвоен - швейцарски франкове, като в случай че на съответния падеж на погасителна вноска по главницата и/или лихвата кредитополучателят не бил осигурил дължимата сума в швейцарски франкове по сметката си по чл. 2, ал. 1, но имал средства в лева или евро по своите сметки в банката (в тази връзка вж. чл. 2, ал. 6), погасяването на кредита можело да се извърши от банката освен във валутата на кредита, също и в лева или евро, след служебното превалутарине на тези средства по курс „продава“ на банката за швейцарски франк към лева/евро, за което кредитополучателят давал своето неотменимо и безусловно съгласие и оправомощавал банката.

Кредитополучателят заплащал на банката следните такси: 1/ такса за управление - 1.5 % върху размера на разрешения кредит еднократно, платима при първото усвояване на кредита; 2/ комисионна за управление на кредита, платима ежемесечно на датата на падежа на съответната погасителна вноска по кредита в размер на 0.3 % върху размера на непогасената главница към същата дата и 3/ административна такса за обработка на документи в размер на 50 лв. - чл. 4 от договора, а съгласно чл. 12 от договора, банката запазвала правото си по време на действие на договора да променя Тарифата за условията, лихвите, таксите и комисионните, които прилагала при операциите

си, както и приложимите лихви по настоящия кредит в швейцарски франкове или друга валута при евентуалното му превалутиране по реда на чл. 20, като измененията в Тарифата и/или приложимите лихви влизали в сила в деня на приемането им от компетентните банкови органи и били задължителни за страните по договора.

Страните постигнали съгласие, че кредитополучателят може да изплати дълга си предсрочно - изцяло или частично, въз основа на писмена молба до банката, като при частично или пълно предсрочно погасяване на кредита дължал такса в размер на 4 % върху размера на предсрочно погасената главница, която се удържала в момента на погасяването – чл. 8 от договора.

Съгласно чл. 21 от договора, кредитополучателите имат право да поиска от банката да превалутира предоставения му кредит в швейцарски франкове съответно в лева или евро, като за услугата се съгласявал да заплати съответната комисионна, съгласно действащата към датата на превалутирането Тарифа на банката, като се съгласявал в тези случаи банката да превалутира кредита в лева или евро по обявения курс "купува" на банката за швейцарски франкове за датата на превалутирането, както и да прилага по отношение на превалутирания кредит лихвените проценти, обявени от банката по реда на чл. 12, ал. 2 за съответната валута и вид на кредита.

Дефиниция на понятието "превалутиране" е дадено в чл. 22 от договора, като то се определя като промяна на валутата, в която се изчислява стойността на задължението, при което трябва да се приложи съответния лихвен процент, приложим за новата валута на кредита при изчисляване на лихвата по същия.

Кредитополучателите декларирали, че са запознати и съгласни с обстоятелството, че промяната на обявения от банката курс купува и/или продава на швейцарския франк към български лев/евро, както и превалутирането по чл. 21 от договора, може да има за последица, включително в случаите по чл. 6, ал. 2, повишаване на размера на дължимите погасителни вноски по кредита, изразени в лева/евро, като напълно приема да носи за своя сметка риска от такива промени и повишаване, както и че са съгласни да поемат всички вреди /включително и пропуснати ползи/, произтичащи от промяната във валутните курсове и новите лихви, приложими по превалутирания кредит - чл. 23, ал. 1.

Съгласно чл. 23, ал. 2 от договора, кредитополучателите декларирали още, че са изцяло запознати и разбират икономическия смисъл и правните последици на разпоредбите на чл. 6, ал. 2 и чл. 21 – 23 от договора и че са съгласни с настъпването им.

За обезпечаване изпълнението на задълженията по горепосочения договор ищцата учредила в полза на банката договорна ипотека върху недвижим имот - видно от нотариален акт № 151, т. V, рег.№ 8014, дело № 829/2008 год. на нотариус М.И., с рег.№ 260 на НК, с район на действие Софийски районен съд.

Представени са допълнителни споразумения от 14.01.2014 г., 27.10.2011 г., 27.12.2012 г., 8.09.2010 г., 24.10.2011 г., с които се твърди страните да са предоговорили съществуващото задължение, като с всяко от споразуменията са постигали съгласие кредитополучателят да ползва 12-месечен период на облекчено погасяване на дълга, при съответни условия, описани във всяко от

споразуменията.

От приетата по гр.д. № 20437/2016 г. на СРС с участие на страните съдебно-почеркова експертиза се установява, че подписът в допълнително споразумение от 14.01.2014 г. не е изпълнен от Х. А..

Същевременно допълнително споразумение от 27.11.2012 г. не е подписано от Х. А. – липсва положен подпис.

От заключението на вещото лице по допусната и изслушана в първоинстанционното производство (гр.д. № 84/2020 г. на СРС) съдебно-счетоводна експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК подлежи на кредитиране, се установява, че събраната от банката сума под формата на валутни разлики за периода от 29.04.2011 г. до 2.02.2016 г., представляващи разликите между стойността в евро на платените вноски по актуален курс на швейцарския франк към датата на плащане и стойността на същите вноски в евро към датата на отпускане на кредита е в размер от 8 528,42 евро, както следва: вноски по курс на банката към датата на вноската: 27 238,65 евро; вноски по курс на банката към датата на отпускане на кредита: 18 710,23 евро. От заключението на вещото лице се установява още, че на 29.07.2008 г. банката е захранила сметката с титуляр Х. Г. А. със сума в размер на 111 223,00 швейцарски франкове. Тази банкова сметка е блокирана и е посочената в чл. 2, ал. 1 от договора за кредит. Предвид вида на банковата сметка – блокирана, кредитополучателят не можел да се разпорежда с наличните по нея парични средства. На 29.07.2008 г. сумата в размер на 111 223,00 швейцарски франкове е превалутирана от швейцарски франкове в евро – в размер на 67 000,00 евро. След превалутирането кредитополучателят е имал възможност да се разпорежда със сумата в размер от 67 000,00 евро. Установява се още, че задълженията по договора за кредит към 28.04.2021 г. са в размер от 164 407,68 швейцарски франка и 1550,50 лв. разноси, а считано от 2.03.2016 г. е било преустановено обслужването на кредита. Вещото лице е посочило още, че разликата за процесния период между евровият еквивалент на вноските по първоначалния погасителен план по кредита, изчислен спрямо курса на БНБ към датата на усвояване на кредита и евровият еквивалент на реално претендираните от ищеца суми, изчислени спрямо курса на БНБ към датата на плащането им е в размер на -2 213,52 евро.

По отношение на правните изводи:

Според ищецът ответната банка е получила без основание сумата от 8278,34 евро (съгласно допуснатото изменение на предявения иск в о.с.з. от 7.11.2017 г. по гр.д. № 20437/2016 г. на СРС).

По исковете по чл. 55, ал. 1 ЗЗД хипотезите на "получаване без основание" обикновено са обусловени от едно преюдициално договорно правоотношение. Съответно фактическият състав на чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД изисква предаване, съответно получаване, на нещо при начална липса на основание, т.е., когато още при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго /типичен случай е получаването на нещо въз основа на нищожен акт/. Освен това основанието трябва да липсва не само при получаване на имуществената ценност, но и при предявяване на претенцията за реституция на даденото.

Ищецът се позовава на противоречие с добрите нрави на уговорката да погасява кредит на стойност в швейцарски франкове.

Ищецът обосновава и теза за нищожност на клаузите на чл. 6, ал. 2 и чл. 23 от договора за кредит, поради противоречието им с чл. 143, ал. 1 ЗЗП, както и поради противоречието им с добрите нрави (чл. 26, ал. 1 ЗЗД).

Освен че дадената от страна квалификация на спорното право не обвързва съда, следва да се посочи, че в разглеждания случай въззивният съд дължи служебна проверка на валидността на клаузите, тъй като се касае за императивни материалноправни разпоредби, които трябва да бъдат приложени, като при необходимост въззивният съд може да промени, в зависимост от установените факти, квалификацията на правното основание, изложено, за да се установи невалидността на тези клаузи - виж т. 1 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. на ВКС по тълк.дело № 1/2013 г., ОСГТК, Решение на СЕС по дело С-243/08, Решение на СЕС по дело С-488/11, Решение на СЕС по дело С-397/11 /т. 1/.

В разглеждания случай е установено по делото, а и не се спори, че между страните е бил сключен договор за банков кредит, чиято регламентация се съдържа в разпоредбите на чл. 430 - чл. 432 ТЗ. Същият е формален - закона е предвидена писмена форма за действителност - чл. 430, ал. 3 ТЗ/, която в случая е спазена. За банката кредитор няма друго задължение освен да отпусне уговорената парична сума, като срещу това задължение кредитополучателите имат няколко насрещни задължения, а именно: да върнат главницата, заедно с уговорената лихва по кредита; да използват кредита по предназначение; да дадат на банката необходимите сведения във връзка със сключването и изпълнението на договора и да дадат обезпечение.

Първият спорен между страните въпрос по същество във въззивното производство е свързан с валидността на клаузите на чл. 6, ал. 2 и чл. 23 от процесния договор.

В тази връзка, на първо място, настоящият съдебен състав приема, че кредитополучателите са физически лица, на които по силата на процесния договор е предоставен кредит, който не е предназначен за извършването на търговска или професионална дейност, поради което същите имат качеството на потребители по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, а съответно банката е търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП.

Нищожността на сделка, респ. на отделни нейни клаузи, може да бъде релевирана без срок, било чрез иск, било чрез възражение /позоваване на съществуващия порок/. Отделно от това следва да се посочи, че първоинстанционният и въззивният съд следят служебно за наличие по делото на фактически и/или правни обстоятелства, обуславящи неравноправност на клауза/и в потребителски договор. Възражението на потребителя за неравноправния характер на договорна клауза не се преклудира с изтичане на срока за отговор на исковата молба по чл. 131 ГПК или чл. 367 ГПК и може да бъде наведено за първи път и във въззивното производство, като ограниченията на чл. 266 ГПК не се прилагат - в този смисъл Решение № 23 от 7.07.2016 г. на ВКС по т.д. № 3686/2014 г., I т. о., ТК, постановено по реда на чл. 290 ГПК. В този смисъл вж. и Тълкувателно решение № 1 от 27.04.2022 г. по тълк.д. № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС.

Въззивният съд счита, че клаузите на чл. 6, ал. 2 и чл. 23 от договора не се явяват индивидуално уговорени по смисъла на чл. 146, ал. 2 ЗЗП, тъй като са част от стандартни, изготвени предварително и типови договори за кредит на банката и кредитополучателите не са имали възможност да влияят върху съдържанието им. Отделно от това следва да се посочи, че по делото липсват данни, че включването на спорните клаузи в договора е в резултат на изричното им предварително обсъждане и съгласие на потребителите по отношение на тяхното съдържание. В този смисъл кредитополучателят може да се ползва от защитата на потребителите, предвидена в ЗЗП, който в частта, касаеща регламентацията на неравноправните клаузи в потребителските договори, въвежда разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори.

Кредитополучателите /потребителите/ са в положението на по-слаба страна в отношенията си с банката, както от гледна точка на позицията им в преговорите, така и на степента на информираност - положение, което ги принуждава да се съгласяват с установените предварително от банката условия, без да могат да повлияят на съдържанието им. Клаузите на договорите за банкови /ипотечни/ кредити не следва да нарушават основни принципи, в т.ч. и този на равнопоставеност, на който се основават отношенията между банката и потребителя, както и императивни разпоредби на закона.

Законът за кредитните институции /ЗКИ/, при действието на който е сключен процесния договор, въвежда редица задължения на кредитните институции в процеса на отпускане на банкови кредити с оглед защита правата и задълженията на длъжниците. Съгласно нормата на чл. 58 ЗКИ, при отпускане на кредити банката задължително предоставя безплатно и в писмена форма на клиентите си своите условия по кредитите, които съдържат най-малко данни за общите разходи по кредита /такси, комисионни и други разходи, пряко свързани с договора за кредит/ и за обективните критерии, въз основа на които тези разходи могат да се изменят; лихвения процент, изразен като годишен лихвен процент, метода за изчисляване на лихвата, както и условията, при които може да се променя лихвата до пълното погасяване на кредита; допълнителните задължения, свързани с разплащанията и условията и разходите при предсрочно погасяване на кредита.

Освен че при осъществяване на банкова дейност ответникът трябва да полага дължимата грижа на добрия търговец, за да гарантира надеждна и сигурна банкова система и защита на интересите на клиентите си, по силата на чл. 147, ал. 1 ЗЗП клаузите на договорите, предлагани на потребителите, трябва да бъдат съставени по ясен и недвусмислен начин, като при неизпълнение на това задължение, следва да намери приложение императивната норма на чл. 147, ал. 2 ЗЗП, която предписва, че при съмнение относно смисъла на определено условие, то се тълкува по благоприятен за потребителя начин.

В задължителното за националните юрисдикции Решение на СЕС, постановено по преюдициално запитване по дело C-472/10, е прието, че "националната юрисдикция следва да прецени с оглед на чл. 3, параграфи 1 и 3 от Директивата неравноправния характер на клауза, съдържаща се в Общите условия на договора с потребители, с която продавач или доставчик едностранно предвижда промяна в свързаните с предоставяната услуга

разходи, без обаче да описва ясно начина на определяне на тези разходи или да посочва основателно съображение за тази промяна. В рамките на тази преценка посочената юрисдикция трябва по-специално да проведе дали, предвид съдържащите се в ОУД с потребителски клаузи, сред които е и спорната, както и предвид националното законодателство, уреждащо правата и задълженията, които биха могли да допълват предвидените в разглежданите ОУД, съображенията или начинът на промяна на свързаните с предоставяната услуга разходи са уточнени по ясен и разбираем начин и евентуално дали потребителите имат право да прекратят договора". Всяко "основателно съображение" по смисъла на горепосоченото решение представлява всяко обективно обстоятелство, извън волята и контрола на страните по договора, което е било уговорено или установено преди сключване на потребителския договор и което обективно води до увеличаване на цената на стоката или услугата.

Съгласно чл. 143 ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като законодателят установява различни хипотези, без изброяването да е изчерпателно.

В клаузите на чл. 2, ал. 1 - ал. 7 и чл. 6, ал. 2 от договора е посочен механизъм на двойно превалутиране. Валутата на получения от ищцата кредит е евро, като не е посочено каква точно е равностойността във швейцарски франкове на 67 000 евро. Неясната равностойност в швейцарски франкове на 67 000 евро е била преведена по блокирана сметка, открита на името на ищеца Х. А. /чл. 2, ал. 1 от договора/, но той не е усвоил кредита от тази сметка, а от друга такава, и то в евро, открита на негово име съгласно чл. 2, ал. 6 от договора - по който банката е превела превалутираната служебно сума по кредита по курса си швейцарски франк/евро към деня на отпускане на кредита в евро. Условие за използването на посочената като предоставена в швейцарски франкове сума е задължителното ѝ служебно превалутиране в евро. От друга страна при внасяне на погасителните вноски във валута, различна от швейцарски франкове, също е договорено служебно превалутиране по кръстосани курсове /в договора е предвидена възможност за погасяване в лева или евро - чл. 6, ал. 2/.

Задължението на кредитополучателите е да връщат кредита си на месечни погасителни вноски в швейцарски франкове, а същевременно е установено въз основа на заключението на първоначалната съдебно-счетоводна експертиза, че курсът на швейцарски франк/евро, лев се е покачил. Реално ищецът е погасявал кредита на вноски в швейцарски франкове в резултат на покупката им в евро/лев. Курсът на еуровата/левовата равностойност на дължимата в швейцарски франкове месечна вноска, е бил определян от банката към деня на съответното плащане, след служебно превалутиране по неин курс "продава", който както вече бе посочено е неизвестен за кредитополучателя. Доколкото е установено, че този курс се е покачвал, то за една и съща по размер вноска в швейцарски франкове кредитополучателят е внесъл през исковия период по-голяма сума в евро/лева, респ. правил е по-големи разходи, за да погасява месечните вноски в уговорената валута, като едновременно с това е заплащал възнаградителна лихва в едностранно

увеличения от банката размер /поради промяна на БЛП в швейцарски франк/. В задължителното за националните юрисдикции Решение на СЕС, постановено по преюдициално запитване по дело C-186/16, е прието, че член 4, параграф 2 от Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че изискването договорната клауза да бъде изразена на ясен и разбираем език предполага, че при договорите за кредитите финансовите институции трябва да представят на кредитополучателите достатъчна информация, която да им позволява да вземат решения, основани на добра информираност и благоразумие. Във връзка с това посочено изискване означава, че клауза, съгласно която кредитът трябва да бъде погасяван в същата чуждестранна валута, в която е бил договорен, се разбира от потребителя едновременно от формална и граматическа гледна точка, но и по отношение на конкретния ѝ обхват в смисъл, че среден потребител, относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен, може не само да установи възможното поскъпване или обезценяване на чуждестранната валута, в която кредитът е бил договорен, но и да прецени потенциално значимите икономически последици от подобна клауза върху финансовите му задължения. Необходимата за това проверка следва да се извърши от националния съд. Член 3, параграф 1 от Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че преценката за неравноправния характер на дадена договорна клауза трябва да се направи спрямо момента на сключване на разглеждания договор при отчитане на всички обстоятелства, за които продавачът или доставчикът е можел да знае към този момент и които са от естество да се отразят на по-нататъшното му изпълнение. Националната юрисдикция трябва да направи оценка относно наличието на евентуална значителна неравнопоставеност по смисъла на посочената разпоредба с оглед на всички обстоятелства по делото и отчитайки по-специално експертната компетентност и познанията на продавача или доставчика, в случая на банката, относно възможните промени в обменните курсове и рисковете, свързани с вземането на кредит в чуждестранна валута. В т. 49 от посоченото решение, е прието също така, че по отношение на кредитите в чуждестранна валута финансовите институции трябва да предоставят на кредитополучателите достатъчна информация, която да им позволява да вземат решения, основани на добра информираност и благоразумие, и следва да включва като минимум влиянието върху вноските на драстично обезценяване на законното платежно средство на държавата членка, в която се намира местожителството или седалището на кредитополучателя, както и на увеличаването на чуждестранния лихвен процент, а в т. 50 - че банковата институция трябва да представи възможните промени в обменните курсове и рисковете, свързани с вземането на кредит в чуждестранна валута, по-специално, когато потребителят-кредитополучателят не получава доходите си в тази валута.

В контекста на изложеното настоящият съдебен състав приема, че в частност потребителят /ищецът/ е поел съществен риск, без да е бил уведомен от банката за всички обстоятелства, които са могли да дадат отражение върху обхвата на неговото задължение, като му позволят включително и да изчисли общите разходи по кредита /последните по принцип подлежат на предварително оповестяване съгласно чл. 58, ал. 1, т. 1 ЗКИ/. Следователно

равновесието между правата и задълженията на банката и потребителя е било значително нарушено във вреда на последния, което съгласно разпоредбата на чл. 143 ЗЗП обуславя неравноправност на клаузите, която го позволяват.

Уговарянето на превалутиране при усвояването и внасянето на суми в друга валута съответства на възприетото от потребителя, че пазарният продукт, който му се предлага - договор за кредит в швейцарски франкове, е по-изгоден. Швейцарският франк е една от основните световни валути, устойчива на глобални сътресения и инфлация, поради което избирайки кредит в тази валута и механизма на превалутирането потребителят, който цели да получи кредит в евро (в случая) или лева на изгодна цена, остава с убеждението, че по този начин ще му бъдат гарантирани нисък лихвен процент и съответно ниски разходи по кредита. Същевременно банката неслучайно избира да предостави кредит в евро с изискване задълженията да се изплатят в швейцарски франкове, доколкото предвид ресурса и капацитета, с които разполага като професионалист в областта /дългогодишна информация и специалисти, запознати с движението в дългосрочен план на котировките на швейцарския франк и притежаващи необходимите познания, за да прогнозираят мащабите на валутния риск/, има основание и задължение да предполага промяна в тенденциите на валутния пазар. В тази връзка изложените във въззивната жалба съображения се явяват неоснователни. Банката е имала възможност да прогнозира, че през период на криза цената на тази валута ще се покачва, като едновременно с това установява за себе си в договора гаранции и предпазни клаузи, изключващи възможността да понесе евентуални неблагоприятни последици от промени в курса на швейцарския франк - задължението на банката е на фиксирана стойност в евро и не се влияе от курса на швейцарския франк - чл. 1, ал. 2 от договора, превалутирането е по търговския курс на банката, а не по официален курс или при прилагане на други обективни критерии. Нещо повече – установено е правото □ на автоматична промяна на годишния лихвен процент при увеличаване на БЛП /зависим от курса на швейцарския франк/, без да е уговорена реципрочна промяна при намаляването му, като въззивният съд съобразява и това, че сделката с валутен риск по дефиниция е рискова и спекулативна и създава предпоставка за облагодетелстване на търговеца за сметка на потребителя. А и в разглеждания случай видно от клаузите на процесния договор, за кредитополучателя не е предвидена възможност да се освободи от тежестта на задължението за превалутиране, респ. поемането на валутния риск с равностойна отстъпка, тъй като по-ниската лихва не би могла да компенсира съществуващ още към сключването на договора валутен риск, а и същата би се загубила при отказ от валутата, в която е уговорен кредита /чл. 21, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 12 от договора/.

Въведената с горепосочената Директива система на защита на потребителя като по-слаба страна предполага разширително тълкуване на изискването за прозрачност на договорните клаузи, което означава, че в договора задължително трябва да бъде изложен точния механизъм за конвертиране на чуждестранната валута, посочен в съответната клауза, както и отношението между този механизъм и механизма, предвиден в другите клаузи, свързани с отпускането на кредита, така че потребителят да може да предвиди въз основа на ясни и разбираеми критерии произтичащите за него икономически

последници. Освен това, с оглед особеностите на метода на конвертиране на чуждестранна валута, следва да бъде определено дали с оглед всички елементи на релевираните факти, включително публичността на информацията, предоставена от кредитодателя при договаряне на договор за кредит, средният потребител, относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен, е могъл не само да установи съществуването на разлика, която обикновено се наблюдава на пазара на ценни книжа между обменния курс продава и обменния курс купува на чуждестранна валута, но и да прецени потенциално значимите икономически последици за него от прилагането на обменния курс продава при изчисляването на погасителните вноски, които той в крайна сметка ще дължи, и следователно общата себестойност на сключения заем/кредит /Решение на СЕС по дело C-26/13 и Решение на СЕС по дело C-96/14/.

Следователно, за да постъпи справедливо с потребителите с оглед договарянето на превалутиране на поискан кредит във валута, различна от търсената от кредитополучателите само за целите на прилагане на съответния валутен курс, в момент на исторически ниски нива на швейцарския франк и тенденции за устойчиво повишаване на курса му, които ще продължат, банката е следвало да им поясни, че изборът от тях кредитен продукт е изгоден не по принцип, а само докато курсът на швейцарския франк не се променя, но без кредитополучателят да има контрол над него и съответно предпочетеното кредитиране в тази валута е високо рисково за лице, което получава доходите си в друга валута, в т.ч. да обяви ясно и прозрачно конкретният размер на кредита в швейцарски франкове, факторите, които определят курса, по който ще се извършва превалутирането /"продава" и "купува" за съответните валути/, размерът на месечните погасителни вноски в швейцарски франкове - валута на задължението на кредитополучателя, икономическите причини да се промени договорената и предоставена сума на друга такава в швейцарски франкове, колко лева/евро трябва да заплати кредитополучателя за погасяване на получената по кредита сума. В тази насока следва да се отбележи също така че добросъвестността и обичайната банкова практика изискват преди сключване на договор за кредит и двете страни да съобразят дали доходите на кредитополучателя са достатъчни да изплаща кредита и да посреща финансовите си нужди.

Макар клаузите на чл. 6, ал. 2 и чл. 23 от процесния договор да са разбираеми от формална и граматическа гледна точка, същите не съдържат предварително оповестяване на валутния риск, породен от възможността за значително повишаване на разходите по обслужване на кредита, поради курсови разлики, а обективират единствено съгласието на кредитополучателя погасяването на кредита да се извършва с негови средства в евро или лева, след служебно изкупуване от банката на дължимите швейцарски франкове по неин курс, както и формалната му декларация за възможността промяната в курсовете на швейцарски франк към евро/лева и превалутирането да доведат до повишаване на размера на погасителните вноски по кредита, изразени в евро/лева и съгласието му да понесе риска от колебанията на валутния пазар и всички вреди /включително пропуснати ползи/. Данни за предоставянето на подробна информация на ищеца за горепосочените обстоятелства от страна на банката не са налични по делото.

От друга страна не би могло основателно да се очаква, че ищецът би сключил договора за кредит в швейцарски франкове, за да купи имот в България, ако е бил запознат с възможността за устойчиво нарастване на задължението му вследствие на превалутирането и то по начин, че кредитът да поскъпне с процент, който надвишава процента на лихвите по стандартните кредити в лева или евро /виж решение на СЕС по дело C-415/11/.

Следователно предоставянето на рекламиран като изгоден за потребителя валутен кредит по начин, който изключва ясното осъзнаване на валутния риск и отражението му върху общата стойност на сключения договор ограничава съществено неподготвения професионално и относително осведомен и обичайно наблюдателен потребител да прецени последиците от избора на швейцарския франк като валута на кредитирането и в този смисъл нарушава изискването за добросъвестност съобразно общата дефиниция на чл. 143 ЗЗП.

Въззивният съд приема, че клаузите за превалутиране, в т.ч. и клаузите на чл. 6, ал. 2 и чл. 23 от процесния договор, с които във вреда на потребителя е прехвърлен валутния риск, водят до значително неравновесие между правата и задълженията на страните по кредитната сделка по смисъла на чл. 143, ал. 1, т. 19 и т. 20 ЗЗП, поради което се явяват нищожни - чл. 146, ал. 1 ЗЗП.

Изключението по чл. 144, ал. 3, т. 1 ЗЗП не намира приложение в случая, тъй като се отнася до рисковото финансиране - там сделката има изцяло спекулативен характер и се преследва печалба, като рисковете се поемат от инвеститора, което несъмнено е услуга, която е различна от сключения между страните потребителски договор. А и само за пълнота трябва да се посочи, че за да се прецени дали клаузите отговарят на този критерий за изключение от общия принцип, те трябва да бъдат формулирани по ясен и недвусмислен начин, на което изискване клаузите за превалутиране, в т.ч. клаузите на чл. 6, ал. 2 и чл. 23 от процесния договор, не отговарят.

Във връзка с възражението на банката, че в случая не се касае до индексирания кредит във виртуална валута, въззивният съд се придържа към даденото с решение № 136 от 20.01.2021 г. по т. д. № 1467/2019 г. на ВКС, II т.о., разрешение, съгласно което в хипотеза на банков кредит, по който цялата сума фактически е предоставена на разположение на кредитополучателя в националната валута, съответно в резервната валута на страна (евро – чл. 29 ЗБНБ), а не в чуждестранна валута (швейцарски франкове), уговорена в кредитния договор (кредитът е остойностен в чуждестранна валута и задължението за погасяване е в същата чуждестранна валута). Въз основа на това, че валутата, в която е сключен кредитния договор, има само функцията на парична виртуална единица, служеща за изчисление, в т.20 от постановеното на 22.02.2018г. по дело C-119/17 по чл. 99 от Процедурния правилник на СЕС мотивирано определение е посочено, че договорът за кредит не предвижда поне възможност за реално използване от потребителя на чуждестранна валута. Въпреки това е счетено, че кредитът следва да се погаси в чуждестранна валута независимо, че е предоставен в националното платежно средство и че договорът предвижда преобразуване на налични на кредитополучателя по негова банкова сметка ликвидни средства в националното платежно средство във валутата на кредита с цел осигуряване на плащането на месечните вноски. При тези обстоятелства СЕС е приел, че този договор не може да се приравни на договор за кредит, индексирания в

чуждестрА. валута, във връзка с който са дадените разрешения с постановеното от СЕС решение по дело С-26/13. Именно поради това, с определението си по дело № С-119/17 СЕС препраща към свое решение от 20.09.2017г. по дело С-186/16 относно критериите, които националният съд трябва да прилага при преценка на клауза от договор за банков кредит в чуждестрА. валута от гледна точка на разпоредбите на чл.3, пар.1 и чл.4, пар.2 от Директива 93/1, транспонирани в чл.143 и чл.145, ал.2 ЗЗП. В цитираната практика на ВКС също е прието, че в очертаната хипотеза кредитът е в чуждестрА. валута, а не в местната или резервната валута на страната – еврото, с оглед валутния режим на страната - „Парижен съвет“ /наричан още „Валутен борд“/. С оглед изложеното, съставът на ВКС е дал следния отговор на поставения правен въпрос: в хипотеза на банков кредит, по който цялата сума фактически е предоставена на разположение на кредитополучателя в резервната валута на страната (евро), а не в чуждестрА.та валута (швейцарски франкове), уговорена в кредитния договор, кредитът е остойностен в чуждестрА. валута и задължението за погасяване е посочено в договора в същата чуждестрА. валута, договорът не се счита сключен в резервната валута на страната (евро) и връщането на кредита се дължи в чуждестрА.та валута (швейцарски франкове).”

Изложеното не променя извода, че посочените клаузи по чл. 6, ал. 2 и чл. 23 от договора са неравноправни.

За първи път с отговора на исковата молба, депозиран по гр.д. № 84/2020 г. на СРС, ответникът е оспорил факта, че ищецът се е обеднил с процесната сума, тъй като не било доказано, че всички процесни погасителни вноски са внесени именно от ищеца – твърди се, че част от тях са внесени от другите двама кредитополучатели, а друга част – от трето лице.

В тази връзка следва да се отбележи, че след депозиране на исковата молба е образувано гр.д.№ 20437/2016 г. на СРС, като по това дело от ответника е подаден отговор на исковата молба по чл. 131 ГПК. С отговора не е оспорено реалното заплащане на процесните погасителни вноски именно от ищеца.

След обезсилване на решението по гр.д.№ 20437/2016 г. на СРС с решение по гр.д. № 5525/2018 г. на СГС, съставът на СГС е дал указания, че новото разглеждане на делото би следвало да започне от стадия на изготвяне на доклад по делото по чл. 146 ГПК.

Въпреки това в противоречие с дадените указания районният съд е изпратил исковата молба и е дал възможност на ответника повторно да депозира писмен отговор. Именно с този отговор ответникът за първи път оспорва ищецът да е заплатил всички процесни погасителни вноски.

В тази връзка следва да се отбележи обаче, че преклузията по чл. 133 ГПК се отнася до релевирането на възражения, но не и до оспорвания. Поначало тежестта да докаже, че е платил процесните погасителни вноски, е на ищеца. Ето защо ответникът винаги може да оспори, че това обстоятелство се явява недоказано.

По същество така направеното оспорване е неоснователно. Ответникът прави опит да противопостави възражения, отнасящи се до вътрешните отношения между длъжниците по договора за кредит. В случая се установява, че същите са солидарно задължени по договора – т.е. всеки от тях дължи изпълнение

изцяло и кредиторът може да иска изпълнение от всеки от тях изцяло. Не става ясно обаче какви са вътрешните отношения между длъжниците по договора, като в тази връзка въззивният съд е длъжен да основе изводите си на приетите по делото доказателства. Видно е, че договорът за кредит е сключен за задоволяване нужди само на единия длъжник – Х. А., ищец по делото. Придобитият със средствата, отпуснати под формата на кредит, имот, е закупен именно от него. Няма данни останалите длъжници – неговите родители – да са страни по сделката и да са придобили имота. Нещо повече, кредитът е усвоен само от единия кредитополучател – Х. А.. Откритите сметки в швейцарски франкове и в евро са на негово име. Очевидна става волята на длъжниците в конкретния случай средствата да бъдат усвоени и ползвани само от единия от тях за негови собствени нужди, като това обстоятелство поставя под съмнение твърденията на банката, че родителите на ищеца са погасявали кредита в собствено качество и евентуалното обедняване е за тяхна сметка, а не за негова – от представените и приети доказателства се установява, че родителите на ищеца са превеждали сумите в негова полза, по негова сметка, поради което средствата, използвани за погасяване на кредита, са били именно на ищеца, а въпрос на вътрешните им отношения е какво е било основанието за извършените преводи. Банката не би могла да противопоставя възражения, които черпи от тези отношения. Освен това правилно се приема от районния съд, че доколкото сметката за погасяване на кредита е открита именно на името на ищеца – обстоятелство, по отношение на което страните са имали свобода да договорят, то постъпилите по нея средства се считат негови – арг. от § 1, т. 1 от ДР от Наредба № 3 от 29.09.2005 г. на БНБ за паричните преводи и платежните системи. В този смисъл е и приетото в решение по гр.д.№ 609/2021 г. на САС, 12 състав, на което се позовава и въззиваемият.

На още по-силно основание следва да се приеме, че внесените от трето лице суми по сметката са собственост на ищеца. Банката не може да противопостави отношенията между това трето за спора лице (Е.Е. Х.ва-А.а) и ищеца като основание за отхвърляне на исковете. Какво е основанието третото лице да превежда суми в полза на ищеца е ирелевантно.

При това положение и предвид заключението на вещото лице, че сумите за погасяване на кредита са постъпили именно от сметка, разкрита на името на ищеца, доказано се явява твърдението в исковата молба, че в конкретния случай той ги е осигурявал.

Неоснователно е и възражението, че предвид реструктурирането на кредита не е налице обедняване на ищеца, тъй като същият внасял по-малко от сумите, дължими съгласно първоначалния погасителен план. Доколкото предоговаряне е било налице, то същото се е отразило и на погасителния план, който е бил изменен предвид уговорените от страните промени относно размера на дължимите вноски по кредита. Именно въз основа на променения погасителен план вещото лице е изготвило заключението си относно разликата между събраната от банката сума под формата на валутни разлики за периода 29.04.2011 г. до 2.02.2016 г. между стойността в евро на платените вноски по актуален курс на швейцарския франк към датата на плащане и стойността на същите вноски в евро, без да се актуализират спрямо курса на швейцарския франк.

При това положение и при съобразяване на заключението по съдебно-счетоводната експертиза настоящият съдебен състав счита, че претендираната сума от 8 528,42 евро се явява платена при начална липса на основание, поради което и релевираните осъдителни претенции по чл. 55, ал. 1 ЗЗД следва да бъдат изцяло уважени в рамките на претендирания по гр.д. № 20437/2016 г. на СРС размер от 8278,34 евро, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Във въззивната жалба не се поддържа заявеното с писмените отговори на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност, но само за пълнота следва да се отбележи, че съгласно задължителните разяснения, дадени в т. 7 от Постановление № 1 от 28.05.1979 г. по гр. д. № 1/1979 г., Пленум на ВС, вземанията, произтичащи от фактическите състави на неоснователното обогатяване, се погасяват с изтичането на петгодишната давност по чл. 110 ЗЗД, а не на специалната тригодишната давност по чл. 111 ЗЗД. В настоящия случай не е изтекъл петгодишният давностен срок по чл. 110 ЗЗД, поради което предявените претенции не са погасени по давност.

С оглед гореизложеното, обжалваното решение следва да бъде обезсилено в частта, с която е присъдена сума над размера от 8 278,34 евро до присъдения размер от 8528,42 евро, а в останалата част като правилно следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

Жалбоподателят е представил списък по чл. 80 от ГПК.

Претендираните от него разноски за първата инстанция са в размер от 250 лв. – депозит за възнаграждение на вещото лице и 300 лв. – юрисконсултско възнаграждение. Размерът на юрисконсултското възнаграждение обаче се определя сушебно от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК и в случая същото следва да бъде определено за сумата от 100 лв. При този изход на спора разноските, дължими на ответника, са в размер от 10,26 лв. за първоинстанционното производство, съобразно частта, в която решението на първоинстанционния съд е обезсилено за сумата над 8 278,34 евро.

За въззивното производство ответникът жалбоподател претендира 333,46 лв. – заплатена държавна такса и 100 лв. юрисконсултско възнаграждение. При този изход на спора разноските, дължими на ответника, са в размер от 12,71 лв. за въззивното производство, съобразно частта, в която решението на първоинстанционния съд е обезсилено за сумата над 8 278,34 евро.

Въззиваемият е представил списък по чл. 80 от ГПК.

За първа инстанция ищецът е претендирал 200 лв. – депозит за съдебно-счетоводна експертиза; 19,56 лв. – допълнителна държавна такса; 2 500 лв. – възнаграждение за един адвокат.

Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което е основателно. Същото следва да бъде намалено до сумата от 1500 лв.

На ищеца следва да се присъди сумата от 1669,13 лв., съобразно уважената част от иска.

За настоящата инстанция въззиваемият е претендирал сумата от 2 500 лв. –

адвокатско възнаграждение. Направено е възражение за неговата прекомерност, което е основателно. Същото следва да бъде намалено до сумата от 1500 лв.

На въззиваемия следва да се присъди сумата от 1456,01 лв.

От ищеца се претендират и разносните по гр. д. № 20437/2016 г. на СРС и по гр.д. № 5525/2018 г. на СГС. Същите следва да се присъдят в пълен размер, доколкото предмет на разглеждане е била претенцията на ищеца за сумата от 8 278,34 евро, която му е и присъдена в рамките на настоящото производство. Ето защо на ищеца следва да се присъди сумата от 1250 лв. – адвокатско възнаграждение за представителство по гр.д. № 5525/2018 г. на СГС и сума в общ размер 2359,94 лв. – разноси по гр.д. № 20437/2016 г. на СРС.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 20206080 от 1.11.2021 г. по гр.д. № 84/2020 г. на Софийски районен съд, Първо гражданско отделение, 49 състав, **в частта**, с която е осъден ответникът „Ю.Б.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, да заплати на Х. Г. А., ЕГН *****, на основание чл. 55, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД **разликата над 8 278,34 евро до присъдения размер от 8528.42 евро**, представляваща недължимо платена сума, събрана под формата на валутни разлики в периода от 29.04.2011 г. до 2.02.2016 г., с която „Ю.Б.“ АД се е обогатила неоснователно.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20206080 от 1.11.2021 г. по гр.д. № 84/2020 г. на Софийски районен съд, Първо гражданско отделение, 49 състав, в останалата част.

ОСЪЖДА „Ю.Б.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, да заплати на Х. Г. А., ЕГН *****, съдебни разноси, съобразно уважената част от иска, както следва: сумата от **1 669,13 лв.** – разноси за първоинстанционното производство; сумата от **1 456,01 лв.** – разноси за въззивното производство; сумата от **1 250 лв.** – разноси по гр.д. № 5525/2018 г. на СГС и сумата от **2 359,94 лв.** – разноси по гр.д. № 20437/2016 г. на СРС.

ОСЪЖДА Х. Г. А., ЕГН *****, да заплати на „Ю.Б.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, сумата от **10,26 лв.** – разноси за първоинстанционното производство и сумата от **12,71 лв.** – разноси за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд по реда на глава XXII от Гражданския процесуален кодекс в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____